

မြေလင်

ချစ်ခြင်းဇာတ်လား

The girl who had thrown my face
with roses, will be punished with many kisses.

အပိုင်း (၁)

အခန်း (၁)

တိမ်တောင်တိမ်လိပ်တို့ ကပင်လျှင် မေချင်း ရပ်တည်နေရာ မြေ
သားအောက်ထက်ပင် နိမ့်ပါးနေသလားဟု ထင်မှတ်မှားလောက်အောင်
ချင်းပြည်နယ်၏ တောင်တန်းများက စွင့်စွင့်မားမား ရှိနေလေသည်။ ။

ညှို့ညှို့မှိုင်းမှိုင်း တောင်တန်းများကို ရစ်ခွေစီးဆင်းနေသော မဏိ
ပူရိမြစ်ကပဲ လွမ်းတေးကို သီတတ်လေသလား၊ နှင်းမှုန့်၊ နှင်းပေါက်များ
ကပဲ လွမ်းငွေ့တွေ ရစ်ဖွဲ့နေစေသလား။ ဘာရယ်မှ ကွဲကွဲပြားပြား မသိနီ
င်။ မေချင်းရင်ထဲ ငိုချင်သလိုလို ဘာလိုလို၊ လွမ်းမိသလိုလို ဘာလိုလို။ ရ
င်ဝယ် တမြည့်မြည့်လေး ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသည်။ ။

‘မေချင်း ... မေချင်း’

ခေါ်သံသည် တောင်၏ ပဲ့တင်သံနှင့် အတူ မေချင်း၏ နားအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရောက်လာသည်။ ။

‘မေချင်း ... မေချင်း’

မေချင်း၏ နောက်ပါးမှ အသံဆိုတာတော့ သေချာသည်။ ။ ထို့ကြောင့် မေချင်းနောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ တောင်တက် မြေနီလမ်းက လေအတိုင်း ပြေးတက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

နှင်းမှုန်ကြားက လူတစ်ယောက်။ မေချင်း မျက်မှောင်ချိုလိုက်သည်။ ။ မိမိအား မေချင်းဟု ခေါ်ရလောက်အောင် ရင်းနှီးသောသူ ဤဒေသ၌ ရှိ နိုင်လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမျှော်လင့်မထားသောကြောင့် အံ့သြစရာကောင်း နေသည်။ ။

သို့သော် ထိုသူ၏ သဏ္ဌာန်သည် အနားသို့ ရောက် လာလေလေ မေချင်း၏ မျက်ခုံးနှစ်ခုကြားမှ အသားအရည် ပို၍ တွန့်ခေါက် လာလေလေဖြစ်သည်။ ။ ရင်ဝယ် လှိုင်းထန်လာသည်။ ။

‘မေချင်း ... မေချင်း’

‘တောက် ...’

သင်းနှင့် မှ ဆုံတတ်လေသည် ဟူသောအသိနှင့် ခေါင်းကိုချာကနဲ လှည့်လိုက်သည်။ ။

ဝင်လုဆဲဆဲ နေမင်း၏ အရောင်ကို မှုန်မှုန်ပျပျဖြစ်အောင် မြူနှင်းမှုန် တို့ က ဖန်တီးထားလေသည်။ ။

ရစ်ခွေစီးရစ်နေသော မဏိပူရ်မြစ်ကို တောင်အထပ်ထပ်တို့ က ပိတ် ကာဆီးထားသဖြင့် မမြင်ရ။ သို့သော် တိမ်ငွေ့တိမ်စိုင့် တိမ်မျှင်တန်းတို့ က တောင်အထပ်ထပ်ကို ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့ထားသဖြင့် မြင်မြင်သမျှ ရင်

သပ်ရှုမောမဆုံးနိုင်အောင် သာယာနေသော သဘာဝအလှတရားတို့ ၏ ခံစားမှုသည် မေချင်း၏ နှလုံးအိမ်၌ ကြာရှည်စွာ မွေ့ပျော်မှု မရလိုက်ပါ လား။

‘မေချင်း မင်္ဂလာညနေခင်းပါ’

မေချင်း၏ ရှေ့နားသို့ လာရပ်ကာ သူ၏ အရပ်ကြီးကို အနည်းငယ် ကိုင်းညွတ်ကာ ဦးညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပုံက မေချင်း မျက်ဝန်းအတွင်း ကိုးလို့ ကန့်လန့် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ။

‘ကျွန်မအတွက်ကတော့ ရှင့်ကိုတွေ့လိုက်ရတာနဲ့ အမင်္ဂလာညနေခင်း ဖြစ်သွားပြီ ဆောင်းဦး’

သူ့မျက်နှာ နီမြန်းသွားသည်။ ။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် အပြုံးမပျက် တုံ့ပြန်လိုက်နိုင်သည်။ ။

‘မေချင်းဟာ ငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲနော်၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အမုန်းပွားတုန်းပဲလား’

‘အရင် မေချင်းနဲ့ အခုမေချင်း တစ်ယောက်တည်း ဆောင်းဦး၊ အဲဒါကို ရှင့်ခေါင်းထဲ မြဲမြဲမှတ်ထားရင် ကျွန်မကို ရှင်အရှက်မရှိ လိုက်ခေါ်စရာ အကြောင်းမရှိဘူး’

မေချင်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူ့အား ကွေ့ဝိုက်ကာ လာလမ်းသို့ ဦးတည်လိုက်သည်။ ။

‘ခဏနေပါလား ဒေါ်မေချင်း’

မေချင်း ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။ ။

သို့သော် ဆောင်းဦးသည် မေချင်း၏ အပါးသို့ လိုက်ပါလာသည်။ ။

‘မေချင်းက မပြောင်းလွဲပေမယ့် ဆောင်းဦးက ပြောင်းလွဲနေပါပြီ၊ ဒီ အတွက် အဲ ... ဆောင်းဦးရဲ့ ပြောင်းလွဲမှုတွေအတွက် မေချင်း အသိအမှတ်ပြုမပေးနိုင်ဘူးလား’

မေချင်းခြေလှမ်းတုံ့ခနဲ ရပ်ဆိုင်းလိုက်သည် ။ ဆောင်းဦးအား ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ကြည့်လိုက်သည် ။

သားရေဂျာကင် ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဖိနပ်အကောင်းစား အားလုံးအဖိုးတန်ချည်းပဲ။ သုံးနိုင်၍ သုံးစွဲခြင်းကို မေချင်း အပြစ်မတင်ပါ။ သို့သော် ပုဆိုးကိုမြဲမြံအောင် မစည်းတတ်ပါဘူးဆိုသော ဆောင်းဦး၏ အပြုအမူက ပြောင်းလွဲခြင်းလား။

‘ရှင့်အပြောနဲ့ ပြောင်းလွဲခြင်းကို ကျွန်မ မသိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ သိတာက ရှင့်ရဲ့ ပြောင်းလွဲခြင်းဟာ ကျွန်မနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာကိုပဲ၊ သွားမယ်၊ ရှင့်ကိုယ်ရှင် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူကောင်းလို့ ခံယူထားတယ်ဆိုရင် ရှင်ကျွန်မနောက်ကို လိုက်လာစရာ မလိုဘူးဆိုတာကိုတော့ ရှင်က ပိုနားလည်မှာ ပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို ကျွန်တော် မျှီသိပ်လိုက်ပါ့မယ်’

မေချင်းခြေလှမ်းတို့ က ရွေ့လျားလာသည် ။ ဆောင်းဦး၏ ခြေထောက်ကတော့ သံမှိုနှင့် နှက်ထားသည့် အလား စွဲမြဲစွာ ရပ်တည်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

ချင်းပြည်နယ်၏ အလှတရားတို့ က ရင်တွင်းဆန္ဒချင်းမတူညီကြသူတို့ ၏ ပဋိပက္ခဝယ် မှေးမှိန်စွာဖြင့် ဥပေက္ခာပြုခြင်း ခံလိုက်ရလေသည်

။

အခန်း (၂)

‘အေမီ၊ ဆောင်းဦးဆိုတဲ့ လူကို သိသလား’

မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို လှန်လှောနေသော အထက်တန်းသူနာပြုဆရာမ မအေမီက မေချင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ။

‘မြို့နယ်အင်ဂျင်နီယာမှူး ဦးဆောင်းဦးမောင်ကို ပြောတာလား ဒေါက်တာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်’

မေချင်း၏ ဥပေက္ခာတရားသည် ဆောင်းဦး၏ ရှေ့တင်၌ သာ ရှိပြီး ကွယ်ရာ၌ မရှိနိုင်ခြင်းအတွက် မေချင်း သူ့ကိုယ်သူ ဒေါသထွက်မိသလို လိုရှိသည်။ ။ ဘာကြောင့် များ ဆောင်းဦး၏ အကြောင်းသည် ခေါင်းထဲ ရောက်လာရုံတင်မက နှုတ်မှ ထုတ်ဖော်မေးရလောက်အောင်အထိ ဖြစ်ပေါ်သွားရသည်။ ။

‘မြို့က ကျဉ်းကျဉ်းကလေးပဲ ဒေါက်တာ၊ သူ စပြောင်းကတည်းက ရပ်ချော သဘောကောင်း၊ လူပျိုလူလွတ်လဲဖြစ်၊ တက်တက်ကြွကြွလဲရှိဆိုတော့ အားလုံးက ခင်မင်သိကျွမ်းကြတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လဲ ခင်ပါတယ်’

‘ဪ ... ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်အဖြစ်နဲ့ လား၊ သူကလဲ အပျိုချောချောလေးတွေဆိုရင် အငမ်းမရ ဟန်မဆောင်နိုင်အောင် ခင်မင်တတ်တာနဲ့ ဆိုတော့’

‘ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး ဒေါက်တာ၊ သူ့ခင်မင်မှုဟာ ရိုးသားပါတယ်၊ ပွင့်လင်းဖော်ရွေမှုရှိတယ်၊ သူ ရောက်လာတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိတော့မယ်၊ မိန်းမကိစ္စ လုံးဝ ကင်းရှင်းပါတယ်၊ သတင်းမွှေးပဲ ရှိပါတယ်’

ရိုးရိုးအေးအေးနှင့် သူနာပြုလုပ်ငန်းကို ဝါသနာပါ၊ စိတ်ဝင်စားကာ စေတနာအပြည့်နှင့် တာဝန်ကို တိတိကျကျ လေးစားလိုက်နာဆောင်ရွက်တတ်သော ဆရာမ အေမီထံမှ စကားသည် အမှားအယွင်း ကင်းလိမ့်မည်ဟု မေချင်း နားလည်လိုက်သည်။ ။

‘ဟင်း ...’

လေးတွဲသော သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ။ ဆရာမ အေမီက ...

‘ဒေါက်တာနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးလို့ လား’

‘ဆိုပါတော့ ဆရာမ၊ တစ်ကျောင်းတည်း၊ တစ်တန်းတည်း အတူနေခဲ့ဖူးတယ် ဆိုပါတော့၊ သိပ်တော့ ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှပါဘူး’

မေချင်းအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော စကားကို ရွေးချယ်ပြောလိုက်သည်။ ။ ကျောင်းတော်က ရန်စအကြောင်း ရှင်းပြရလောက်အောင် အထက်တန်းသူနာပြု အေမီနှင့် က သိပ်ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိလှသေး။ မေချင်း ဖလမ်းဆေးရုံကို ရောက်သည် မှာ တစ်လပင် မပြည့်သေးသည် ကလည်း ပါသည်။ ။

‘ဒီမှာ ဒေါက်တာတို့ အချင်းချင်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြပြီးပြီလား’

မေချင်း ရုတ်တရက်မဖြေနိုင်။ တဒင်္ဂတော့ တွေဝေသွားသည်။ ။ နောက်မှ ...

‘ဆုံတွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး’

‘ရှင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘သူနဲ့ ဆုံတွေ့ခြင်းကို ကျွန်မ အလိုမရှိလို့ ပါပဲ အေမီ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကျွန်မ သူ့ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ ကြည့်မရဘူး၊ ဒါကြောင့်ပါ’

မေချင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထိုင်ရာမှ ထွက်ခဲ့လိုက်သည်။ ။ ဆရာမ အေမီထံမှ နောက်ထပ်မေးခွန်းများ ထွက်ပေါ်လာမှာ စိုးကြောက်၍ ဖြစ်သည်။ ။

ချင်းတောင်လေ၏ တိုးဝှေ့သံသည် ဟူးဟူးထနေသည်။ ။ တစ်ချက်တစ်ချက် အိမ်တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ပုတ်ခတ်သွားသေးသည်။ ။

လူဦးရေ နည်းပါးပြီး လူနေအိမ် ကျဲပါးသည့် ဤဒေသ၌ မေချင်းအတွက် နိုင်ငံတာဝန် ဝတ္တရားဟူသော အရာကသာ တွန်းအားမရှိပါလျှင် ရန်ကုန်သို့ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးမိလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။ ။

ယခုတော့ မှောင်ပိန်းနေသော ပြင်ပလောကကို မမြင်နိုင်လောက်အောင် နှင်းထုများ ပိန်းနေအောင် ကာရံထားမှုကို မှန်ပြတင်းပေါက်မှ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။ ။

သဘာဝဆောင်းနှင်းက အေးချမ်းမှုကို ဆောင်သလောက် ဆောင်းဦးဆိုသော လူသားက မေချင်းဘဝကို ပူလောင်မှု ပေးလျက်ရှိသည်။ ။

မေချင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ။

ဆိုမှ ဆုံတတ်ပါလေ၊ အမုန်းဆုံးလူသားနှင့် မှ။ ။

အခန်း (၃)

‘မင်္ဂလာပါ မေ’

ဆောင်းဦးသည် နှင်းမှုန်မှုန်ဖွဲဖွဲကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး ကြက်သွေးရောင်သန်းနေသော နှင်းဆီနီများ ပန်းစည်းကို မေချင်း၏ လာရာလမ်းမှ ကာဆီးကာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

‘ဒါဘာလုပ်ပြန်တာလဲ ဆောင်းဦး၊ ရှင်အမှတ်သည်းခြေမရှိဘူးလား’

‘ကျွန်တော် အမှတ်သညာကြီးတယ်ဆိုတာ မေသိပါတယ်၊ ဒီတစ်ခါ ပန်းပေးခြင်းဟာ အရှုံးပေးခြင်းပါ မေ၊ ကျွန်တော် မေ့ကို လက်မြှောက် အရှုံးပေးတယ်ဆိုတာကို မေသိစေချင်လို့ပါ၊ ဒါနောက်ဆုံးပါပဲ’

‘နေစမ်းပါဦး ဆောင်းဦး၊ ဘယ်သူက ရှင့်ကိုယှဉ်ပြိုင်နေလို့ ရှင်က အရှုံးပေးရမှာလဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်တုန်းကမှ အသိအမှတ် မပြုခဲ့သလို သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်အနေနဲ့လဲ ရုပ်သိမ်းခဲ့ပြီးသားဆိုတာ ရှင် နားလည်ထားပါ၊ ကဲ ... ကဲ ... ဖယ်ရှင်၊ ကျွန်မ အေးအေးဆေးဆေး သွားပါရစေ’

‘ရန်သူတောင် လက်နက်ချရင် ကျေအေးရသေးတာပဲ မေရယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ မေရဲ့ ရန်သူမှ မဟုတ်တာ’

မိမိအား ‘မေ’ ဟု ပြောင်းလွဲခေါ်ဝေါ်ခြင်းကို မေချင်း သတိပြုမိသည်နှင့် အမျှ ထူးခြားစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ။ မိမိဘဝတစ်သက်တာ၌ ‘မေ’

ဟု ခေါ်သူသည် ဤကမ္ဘာလောက၌ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်
ကြားသိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ထူးခြားမှုအပေါ် ရင်ခုန်နွေးထွေး
မှု မရှိနိုင်ချေ။

‘ရန်သူ မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့ ရှင့်ကို လူယုတ်မာတ
စ်ယောက်အနေနဲ့ အဲ ... ရန်သူအဖြစ် ရှောင်ကွင်းသင့်တဲ့ လူယုတ်မာတ
စ်ဦးအနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်’

ဆောင်းဦးမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားသည်။ ။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ကျူးလွန်မိတဲ့ အပြစ်တွေအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကြေပါတော့ မေ’

‘ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဘယ်အရာမဆို လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ပစ်တတ်တဲ့
လူစား မဟုတ်ဘူး ၊ ကဲ ... ဖယ် ... ရှင်၊ ကျွန်မ ဂျူတီချိန်နောက်ကျနေမ
ယ်’

ဆောင်းဦးက ဖယ်ရှားပေးလိုက်သည်။ သူ၏ မျက်နှာမှာ ငြိုးရော်ခြ
င်းသို့ သဏ္ဌာန်ဆင်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် အပြုံးမပျက်ချေ။

မေချင်းက ခပ်တည်တည်ပင် သူဖယ်ရှားပေးသော လမ်း၌ ခြေလှမ်း
မှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လှမ်းလိုက်သည်။ ။

တော်တော်မျက်နှာပြောင်တိုက်နိုင်သည့် လူစားပါလား။ မေချင်းစိ
တ်ကို အနှောင့်အယှက် အပေးနိုင်ဆုံးသော ဤလူသားကို ဥပေက္ခာပြုရ
န် မိမိစိတ်ကို မိမိ ဆုံးမရဦးမည်ဟု မေချင်း သဘောပေါက်လိုက်မိသည်

။

သို့သော် ကျောင်းနေစဉ်ကာလတုန်းက အရွယ်ထက်စာလျှင်တော့
အတော်ရင့်ကျက် လာပြီဟာ မေချင်း တွေးမိသည်။ ။

ချင်းပြည်နယ်၏ အလှတရားတို့ ကို အာရုံပြုလိုက်သည် ။ ဆောင်းဦး
ဆိုသော လူသားကြောင့် ချင်းပြည်နယ်၏ အလှတရားတို့ ကို မေ့လျော့
နေမိခြင်းကိုလည်း မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည် ။

‘မောနင်း ဒေါက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မင်္ဂလာပါ ဒေါက်တာ’

ဆေးရုံသို့ဝင်ဝင်ခြင်း ဒေါက်တာဗန်ကျုံးက နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့်
မေချင်းက ပြန်လှန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည် ။

‘ကျွန်တော်တို့ မြို့မှာ နေထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့ လား ဒေါက်တာ’

‘ဒီလိုပေါ့ ဒေါက်တာရယ်၊ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးပြီး နေရတာပဲ
ပေါ့’

‘လိုအပ်တာရှိရင်ပြောပါ ဒေါက်တာ၊ အားမနာပါနဲ့ ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

‘ဒေါက်တာ အိုပီဒီထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ၊ ပေးရှင့်တွေများ ရောက်နေမလားပဲ၊ ကျွန်
မကို ခွင့်ပြုပါဦး ဒေါက်တာ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါ ဒေါက်တာ’

သက်တူရွယ်တူ လက်ထောက်ဆရာဝန်အချင်းချင်း ဖြစ်သည့် အပြင်
လူလွတ်ချင်းကလည်း တူညီနေပြန်သဖြင့် အနေအထိုင်က
ခပ်စိမ်းစိမ်းဖြင့် လူပျိုမာန၊ အပျိုမာနဖြင့် အနေစိမ်းခဲ့ကြသည် ။ ယနေ့
မှ ထူးထူးခြားခြား ဒေါက်တာဗန်ကျုံး၏ နှုတ်ဆက်ပြီး အာလာပ၊ သာ
လ္လာပပြောဆိုမှုကြောင့် မေချင်း အံ့သြရသည် ။

‘လူနာတွေ ရောက်နေပြီပဲ၊ ကျွန်မ နောက်မကျပါဘူးနော်’

‘မကျပါဘူး၊ နာရီဝက်တောင် စောနေပါသေးတယ် ဒေါက်တာ’

‘ဒါပေမဲ့ အချိန်ကို ကျွန်မတို့ မစောင့်ဘူး၊ လူနာတွေကို တစ်ခါတည်း
သာ လွှတ်လိုက်ပါ ဆရာမ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဒေါက်တာ’

ဆေးရုံဝန်ထမ်းအများစုသည် ချင်းအမျိုးသား အမျိုးသမီးများ သာ
ဖြစ်သည်။ သူတို့ အချင်းချင်း၊ ချင်းဘာသာစကားဖြင့် ပြောကြလေသည်
။ မေချင်းတို့လို မြန်မာ တိုင်းရင်းသားများ နှင့် သာ မြန်မာစကားကို သုံး
လေ့ရှိသည်။ သို့သော် မြန်မာစကားကို ချင်းသံ ဝဲတဲ ဝဲတဲဖြင့် နားထောင်
၍ ကောင်းသလိုလိုပင်။

လူနာများကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးနေစဉ် တဒင်္ဂမှာ တော့ မိမိ၏ စိတ်ကို
အနှောင့်အယှက် အပေးနိုင်ဆုံးသော ဆောင်းဦးသည် ပျောက်ဆုံးလျက်
ရှိသည်။

အခန်း (၄)

‘အုန်း ... အုန်း’

မေချင်း နို့ဖြတ်စအရွယ်မှ စ၍ အုန်းအုန်းနှင့် အတူ အိပ်ကာ အုန်းအုန်းလက်ပေါ်၌ သာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူ ဖြစ်သဖြင့် အုန်းအုန်းသည် မေချင်း၏ အမေဆိုလည်း မမှားပေ။

‘ဝေ့ ... လာပြီ ကလေးရေ’

‘ဒီနှင်းဆီအိုးတွေ ဘယ်သူ လာပို့ထားတာလဲ’

‘အိမ်ပေါ်များ တက်ပါဦးတော့လား၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ အုန်းအုန်း ပြောပြမှာ ပေါ့၊ တကတည်း ထွက်ပြေးမှာ လိုက်လို့ ’

မေချင်းနေထိုင်ရာ အိမ်ရှေ့ဝရံတာဘက်တွင် နှင်းဆီပန်းအိုးလေးအိုး ရောက်ရှိနေသည် ။ ဆေးရုံသို့ ဂျူတီမဝင်ခင်က မရှိသေးဘူးဆိုတာ မေချင်း အတတ်သိသည် ။

ယခု နေ့ခင်း ထမင်းစားပြန်ချိန်၌ ရောက်နေသည် ။

‘ရေနွေးစပ်ထားပြီးပြီလေ၊ ရေချိုးလိုက်ဦး’

‘အုန်းအုန်းကလဲ မေးနေတာ ဖြေဦးမှ ပေါ့’

‘ဘယ်သူရှိရမလဲ၊ ကလေးအချစ်တော် ဆောင်းဦးပေါ့’

‘အို ... ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံရတာလဲ’

မေချင်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

‘မေချင်း နှင်းဆီပန်းကြိုက်မှန်းကို သူသိနေတာပဲ၊ ပြီးတော့ သူပေးတဲ့ လက်ဆောင်ဟာ ကလေးအပေါ် ထိခိုက်နစ်နာစေခြင်းမှ မရှိတာပဲ စေတနာနဲ့ ပါ၊ မေချင်းပဲ နှင်းဆီအရိုင်းအုံ့ကိုတောင် တယုတယဖြစ်နေပြီးတော့၊ ခု ပန်းအိုးလေးတွေက ကောင်းမှ ကောင်း’

‘အို ... အုန်းအုန်း ဘာသိလို့ လဲ၊ သူနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ချင်ဘူး၊ သူ့ကို မေချင်း မုန်းတယ်၊ မေချင်းဘဝကို ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်ခဲ့ဖူးတဲ့ စေတနာကို မေချင်းက ယုံကြည်ရမှာ လား၊ သူ့လက်ဆောင်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လိုယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည် ပါလာဦးမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊ ပြန်ပေးလိုက်’

‘အင်းလေ ... သူလာတဲ့ အခါ ပြန်ပေးလိုက်တာပေါ့၊ ပန်းပင်လေးတွေကို ဘာမှ တော့ မလုပ်ပါနဲ့ ကလေးရယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း ... ရေချိုး’

မေချင်း သက်ပြင်းချပြီး ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လိုက်သည်။ ။

ပန်းပင်လေးတွေက အပြစ်မဲ့ပါတယ်။ ။ ဟုတ်သည်။ ။ နှင်းဆီပင်က လေးများ သည် အပြစ်မဲ့ပါသည်။ ။ နှင်းဆီပန်းကလေးများ လည်း အပြစ်မဲ့သည်။ ။ ထိုအပြစ်မဲ့သော ပန်းကလေးများကိုတောင်မှ ဆောင်းဦးကြောင့် အမုန်းပွားခဲ့မိသည့် အဖြစ် ရန်လိုခဲ့မိသည့် အဖြစ်ကို မေချင်း သတိရမိလာပြန်သည်။ ။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ကျော်က ရန်ကုန်မြို့တော်ရှိ (.....) အထကကျောင်း၌ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုစဉ်က မေချင်း ကိုးတန်း၌ ပညာသင်ယူနေစဉ်ကာလ ...
